

Till:

Kulturrådets styrelse genom ordförande Ulrika Stuart Hamilton

För kännedom till:

Per Olsson Fridh, Rani Kasapi, Sofi Knutas och Ulf Dernevik, Kulturdepartementet
Staffan Forssell, Veronica Lamma Lönnbro och Luciana Marques, Kulturrådet

Svensk Jazz har nu fått ta del av KULTURRÅDETS ÖVERSYN AV BIDRAG TILL ARRANGÖRER INOM MUSIKOMRÅDET och vill därför lämna följande synpunkter.

Det är med stor för förvåning som vi konstaterar att Kulturrådet beslutar om förändringar i bidragssystemet innan översynen är färdigskriven och presenterad. Svensk Jazz har inte fått tillfälle att yttra sig om översynen innan beslut fattas. Detta arbetssätt är oroväckande och väcker osäkerhet inför framtiden.

Kulturrådet ställde ett antal frågor till riksorganisationerna inför våra möten i maj/juni, våra svar och synpunkter saknas i den 43-sidiga rapporten och med tanke på att Kulturrådet i översynen konsekvent väljer att lyfta fram och hänvisa till den tidigare utredningen på kulturområdet från 2010, istället för den senare helt musikarrangörs-inriktade kartläggningen, drar vi slutsatsen att borttagningen av vidarefördelningen i stort sett redan var beslutad innan vi träffades i maj.

Vi beklagar fortsatt att Kulturrådet härmed har valt att koppla bort musikföreningarnas egna förbund ifrån utvecklingsarbetet med bidragsfördelningen. Ett utvecklingsarbete som hade kunnat påverka oss förbund att säkra genreproblematik, säkra likabehandling etc. Riksförbunden har ju dessutom en egen paraplyorganisation för samverkan (MAIS) som hade kunnat stärkas ytterligare i ett sådant arbete. Detta hade minskat risken för likriktning betydligt, jämfört med som nu att låta samtliga arrangörers ansökningar bedömas av en och samma grupp.

Vi tycker inte heller att översynen ger svar på varför detta beslut behövde tas i sådan hast. Med längre omställningstid tror vi fortfarande att den oundvikliga försvagningen av drabbade förbunds legitimitet gentemot dels våra medlemmar, dels musiklivet i stort, gått att minimera. Hur mycket Svensk Jazz försvagas kommer vi dock först se ordentligt nästa vår, när våra medlemsavgifts-avier skickas ut.

Vi ser det också som anmärkningsvärt att rapporten i slutsatsen återigen citerar 2010 års utredning (och inte kartläggningen från 2013). Och följande mening ser vi som ett rent osynliggörande av musikriksförbundens funktion för musikarrangörerna:

"En bättre samordning och en närmare koppling mellan de ideellt verkande musikarrangörerna, Riksteatern och de regionala teatrarnas och musikinstitutionernas verksamhet bör vara mer gynnsam för kulturlivet i hela landet."

Tycker alltså Kulturrådet likt denna utredning, att det hade varit bättre att koppla musikföreningarna närmare teatervärlden och regionala institutioner istället för att utveckla musikföreningarnas egna riksförbund?

Nu är beslutet redan taget och deadline för årets ansökan har varit. Vi kan konstatera att vårt kansli i år fick en smått orimlig arbetsituation vad gäller att försäkra sig om att samtliga medlemsföreningar som tidigare sökt via oss, hittade rätt och fick in sina ansökningar före deadline.

Förhoppningsvis lättar detta arbete något till nästa år, men vår supporttjänst för ansökningar är ändå viktig för förbundet, som ett verktyg att hålla relationen vid liv med våra medlemmar. Därmed känns det inte givet att vi ska och kan släppa detta arbete och istället ägna oss åt att t ex, som Kulturrådet har öppnat för, söka medel för nationella turnéproduktioner. Denna problematik berättade vi om på

vårt möte i maj, när Kulturrådet uttryckte det som att resurser i så fall kunde frigöras till annat. Dock är vi intresserade av att, tillsammans med MAIS och RMS, utveckla arbetet med kontinuerliga nationella turnéproduktioner då detta är ett tydligt behov och efterfrågat från både musikgrupper och arrangörer. Detta förutsätter givetvis ökade ekonomiska resurser.

Kulturrådets översyn har i huvudsak haft fokus på tre frågeställningar;

- Transparens
- Likhetsprincipen
- Legalitetsprincipen

Vad gäller vidareförmedling och dessa principer har vi inte uppfattat att det från Kulturrådet har funnits några invändningar för hur vi hanterat vidareförmedlingsuppdraget. Kulturrådet har full insyn i hur vi hanterar uppdraget. Hur större likhet och rättvisa kan uppnås med centraliseringen av bidragsgivningen är svårt att förstå. Det viktiga för en arrangörsförening är att bli bedömd av en kunnig och insatt grupp och för det fordras en nära koppling till den konkreta verksamheten. En centralisering av detta arbete bidrar inte till större s.k. likabehandling, snarare ökar risken för likriktning. Vad gäller frågan om legalitet så används vidareförmedling av stöd inom andra områden (till exempel idrotten), så varför detta skulle vara ett problem för Kulturrådet har vi inte förstått.

Vidarefördelning har varit ett sätt att stärka riksorganisationernas arbete och roll. När nu Kulturrådet avskaffar vidarefördelningen är det ett steg tillbaka från så kallad tillitsbaserad styrning.

Vad gäller övriga förslag så välkomnar vi förslaget om fleråriga bidrag samt att även andra företagsformer kan stå bakom en ansökan. Att andra stöd än offentliga kan medräknas som medfinansiering, ser vi både möjligheter och risker med. Systemet blir mer flexibelt för de sökande, samtidigt som trycket minskar på kommuner och regioner/län att fortsätta stödja sina föreningar.

Om dessa ovanstående principer (transparens, likhet och legalitet) är Kulturrådets fokusområden för utveckling av musikarrangörers arbete så har vi som riksförbund för Sveriges jazzarrangörer i bred bemärkelse andra frågeställningar.

Dessa frågeställningar är följande:

1. Hur stärker vi ett lokalt arrangörskap i hela landet?

Balansgången mellan att stärka vissa arrangörers stöd, så att de kan verka professionellt och därmed ta större ansvar gentemot musiker och att samtidigt verka för mer livemusik i hela landet. På mindre orter är publikunderlaget naturligt mindre och därmed är det svårt att jämföra sådan konsertverksamhet med verksamhet i storstäder. Hur säkrar Kulturrådet arrangörskapet på landsbygden samtidigt som större arrangörer ges mer professionella förutsättningar?

2. När ska det statliga musikanslaget rymma ett skäligt stöd till det fria musiklivet?

Ett generellt ökat stöd till det fria musiklivets aktörer (arrangörer, musikgrupper och producenter) är en nödvändighet för att musikalisk mångfald kan säkras och att olika musikformer kan verka på lika villkor. Att villkoren är olika är ett faktum. Att däremot bara titta på Kulturrådets statliga arrangörsstöd, en mycket liten tårtbit av helheten, ger en felaktig bild (flera riksförbund får t ex stöd från annat håll).

Under Folk & Kultur i Eskilstuna följer uppdraget *Ett musikliv för alla!* upp vårens debattsamtal med nyvalda politiker i kulturutskottet. Uppdraget är ett samarbete som 22 nationella musikorganisationer står bakom och är initierat och drivs av Svensk Jazz.

3. **Hur skapas långsiktiga nationella turnéproduktioner?**

Projektet Samspel går efter årsskiftet in i dokumentations- och konklusionsfasen. Satsningen har varit kantad av konflikter, men också av fina och nya samarbeten och i grunden har satsningen varit otroligt nyttig. I avtalet finns tydligt den ständiga piskan på projektägarna att samla och samverka med berörda parter. Målet är att Samspel i vår ska kunna presentera ett väl förankrat förslag på modeller för kontinuerliga nationella turnéproduktioner, som utgår ifrån befintliga, anpassade verksamheter.

Med dessa frågor i fokus vill Svensk Jazz fortsätta dialogen med Kulturrådet och övriga musikorganisationer.

Stockholm den 9 november 2018

Gunno Sandahl,
Ordförande för Riksförbundet Svensk Jazz